

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

8 päivänä toukokuuta 2001 *

Asiassa T-182/99,

Georges Caravelis, Euroopan parlamentin virkamies, Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajaja C. Tagaras,

kantajana,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehenään Y. Pantalís, jota avustaa asianajaja N. Korogiannakis, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii yhtäältä sen parlamentin päätöksen kumoamista, jolla kantaja on jätetty ylentämättä palkkaluokkaan A 4 vuoden 1998 ylennyskierroksella, ja toisaalta hänelle aiheutuneen henkisen kärsimyksen korvaamista,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Lindh sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja J. D. Cooke,

kirjaaja: hallintovirkamies G. Herzig,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 12.12.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Sovellettavat oikeussäännöt

- 1 Euroopan yhteisöjen virkamiehiä koskevien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 45 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Ylentämisestä päättää nimittävä viranomainen. Se tapahtuu nimittämällä virkamies lähinnä ylempään palkkaluokkaan sillä ura-alueella tai siinä virkar ryhmässä, johon hän kuuluu. Ylennys voidaan suorittaa ainoastaan valitsemalla

ylennettävät niiden virkamiesten joukosta, jotka ovat palvelleet tietyn vähimmäisajan palkkaluokassaan, heidän ansioidensa vertailun sekä heistä laadittujen arviointien perusteella.

— — ”

- 2 Ylennettäessä parlamentin virkamiehiä vuoden 1998 ylennyskierröksellä noudatettiin menettelyä, joka on määritelty 17.1.1992 annetuissa neuvoa-antavia ylennyskomiteoita koskevissa sisäisissä säännöissä (jäljempänä sisäiset säännöt) ja 24.2.1992 tehdyssä parlamentin puheenjohtajan päätöksessä, jolla on otettu käyttöön uusi virkojen ja urakehityksen hallinnointijärjestelmä (jäljempänä 24.2.1992 tehty päätös). Nämä määräykset on annettu tiedoksi ja selitetty parlamentin henkilöstölle 18.10.1995 annetussa tiedonannossa.
- 3 Sisäisten sääntöjen 3 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Ylennyskomiteat ovat toimivaltaisia vertailemaan ura-alueen sisällä ja ura-alueiden välillä [ylennuskelpoisia virkamiehiä], jotka toimivaltainen pääosasto on ehdottanut ylennettäväksi.

2. Ylennyskomiteat tekevät päätöksensä sen luettelon perusteella, jossa [ylennuskelpoiset] virkamiehet on luokiteltu liitteessä mainittujen voimassa olevien arviointiperusteiden mukaan. Arviointipisteisiin sovelletaan korjauskertoimia, joilla on tarkoitus poistaa pääosastojen tai itsenäisten yksiköiden erilaisista arviointitavoista johtuvat erot, lukuun ottamatta sellaisia hallinnollisia yksiköitä, joissa kyseiseen virkaryhmään kuuluvia virkamiehiä on vähemmän kuin viisi. Komiteat tekevät päätöksensä saatavilla olevan viimeisen arviointikertomuksen

perusteella, mutta ne ottavat huomioon myös edellisen kertomuksen erityisesti sellaisten hakijoiden osalta, jotka sijoittuvat mahdollisten ylennysten lukumäärän rajoille, sekä muissa erityisen arkaluontoisissa tapauksissa, jotka edellyttävät perusteellisempaa tutkimusta. Tietystä arviointitasosta alkaen komiteat ottavat huomioon [ylennyskelpoisten virkamiesten] tehtäväkierron. — —

3. Ylennyskomiteat laativat paremmuusjärjestyksessä luettelon virkamiehistä, joiden ylentämistä ne suosittelevat.”

4 Sisäisten sääntöjen 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Ylennyskomiteat voivat käyttää 22 pisteen liikkumavaraa ottaakseen huomioon erityisesti:

— [ylennyskelpoisen virkamiehen] aloitteesta tapahtuneen ammatillisen tehtäväkierron,

— palkkaluokaltaan ylemmäntasoisten tehtävien hoitamisen ilman väliaikaismääräystä,

— työtehon lisäämiseksi tarkoitettujen uusien menetelmien kehittämisen.”

- 5 Helmikuun 24. päivänä 1992 tehdyn päätöksen liitteenä olevan julistuksen II kohdan c alakohdassa todetaan seuraavaa:

”Ylennyskomiteat käyttävät päätöksensä perustana henkilöstön, talousarvion ja raha-asioiden pääosaston laatimia luetteloita, joihin on kirjattu kaikki henkilöstösääntöjen 45 artiklassa tarkoitetut [ylennyskelpoiset] virkamiehet, sekä kunkin pääjohtajan mahdollisesti antamia suosituksia — — .”

Riidan perustana olevat tosiseikat

- 6 Kantaja aloitti 14.1.1982 parlamentin palveluksessa palkkaluokkaan A 7 kuuluvana hallintovirkamiehenä. Hänet määrättiin pääosasto II:n ”Valiokunnat ja valtuuskunnat” (PO II) talous- ja raha-asiain valiokunnan sihteeristön palvelukseen. Hänet ylennettiin 1.4.1984 palkkaluokkaan A 6 ja tämän jälkeen 1.1.1993 palkkaluokkaan A 5.
- 7 Kantaja toimi tilapäisesti 1.10.1997—30.9.1998 Englannin pankin palveluksessa. Hän palasi 1.10.1998 takaisin talous- ja raha-asiain valiokunnan sihteeristöön.
- 8 Vuoden 1998 ylennyskierroksella nimittävä viranomainen antoi mahdollisuuden ylentää kahdeksan virkamiestä palkkaluokkaan A 4. Kantaja asetettiin seitsemännelle sijalle henkilöstöosaston laatimassa ylennyskelpoisten virkamiesten luettelossa, ja hänellä oli sama pistemäärä kahden muun kollegan kanssa eli

71 pistettä, jotka jakautuivat seuraavasti: 59 pistettä arviointikertomuksesta ja 12 pistettä iästä sekä palvelusvuosista.

- 9 Henkilöstöosasto pyysi 5.6.1998 päivätyllä muistiollaan pääjohtajia esittämään ylennyskomiteoiden työskentelyä varten suosituksia auttaakseen näiden päätöksentekoa. Tämän muistion mukaan ”nämä suositukset sisältävät sellaisia olennaisia viimeaikaisia tietoja, joita ei ole mainittu arviointikertomuksissa”. Muistiossa todettiin myös, että suositukset voivat koskea enintään 20:tä prosenttia kunkin pääosaston ylennyskelpoisista virkamiehistä.
- 10 Näiden suositusten perusteella kantaja kirjattiin seitsemännelle sijalle hänen pääosastonsa laatimassa luettelossa, eli sijalle, jossa häntä koskevaa suositusta ei voitu ottaa huomioon sen vuoksi, että muutoin edellä mainittua 20 prosentin enimmäismäärää ei olisi noudatettu.
- 11 Ura-aluetta A käsittelevä ylennyskomitea (jäljempänä ylennyskomitea) laati 30.6.1998 kahdeksan nimeä sisältävän luettelon virkamiehistä, joiden ylentämistä palkkaluokkaan A 4 oli tarkoitus ehdottaa nimittävälle viranomaiselle. Kantajan nimeä ei ollut tässä luettelossa.
- 12 Nimittävä viranomainen päätti 23.9.1998 ylentää ylennyskomitean ehdottamat virkamiehet. Tämä päätös julkistettiin 21.10.1998. Neljä hakijaa, joilla oli alhaisempi pistemäärä kuin kantajalla (kolmella heistä oli 70,75 pistettä ja neljännellä 69,75 pistettä), ylennettiin. Kahdella näistä oli lisäksi alhaisempi pistemäärä arviointikertomuksesta kuin kantajalla.

- 13 Kantaja valitti henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti tästä päätöksestä 18.1.1999 päivätyssä kirjeessään, joka kirjattiin vastaanotetuksi 20.1.1999 ja jossa hän vaati nimittävää viranomaista harkitsemaan uudelleen vuoden 1998 ylennysluetteloa koskevaa päätöstään ja lisäämään hänen nimensä tähän luetteloon.
- 14 Nimittävä viranomainen hylkäsi tämän valituksen 31.5.1999 tekemällään päätöksellä.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

- 15 Kantaja on nostanut käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.7.1999 toimittamallaan kannekirjelmällä.
- 16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (viides jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Tämä tuomioistuin pyysi prosessinjohtotoimella parlamenttia esittämään tiettyjä asiakirjoja, joista yksi oli 30.6.1998 pidetyn ylennyskomitean kokouksen pöytäkirja (jäljempänä pöytäkirja), ja vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin ennen suullista käsittelyä. Parlamentti suostui näihin pyyntöihin.
- 17 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 12.12.2000 pidetyssä istunnossa.

18 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa parlamentin päätöksen, jolla hänet jätettiin ylentämättä palkkaluokkaan A 4 vuoden 1998 ylennyskierroksella
- kumoaa 31.5.1999 tehdyn parlamentin päätöksen, jolla hänen 18.1.1999 tekemänsä valitus hylättiin
- toissijaisesti velvoittaa parlamentin maksamaan hänelle 100 000 Belgian frangia (BEF) korvauksena henkisestä kärsimyksestä
- määrää esittämään ne ylennyskomitean kokousten pöytäkirjat, jotka koskevat virkamiesten ylennyksiä palkkaluokkaan A 4 vuoden 1998 ylennyskierroksella
- velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Parlamentti vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- hylkää kanteen perusteettomana

- tämän seurauksena hylkää henkisen kärsimyksen korvaamista koskevan vahingonkorvausvaatimuksen

- päättää oikeudenkäyntikuluista sovellettavien säännösten ja määräysten mukaisesti.

Kumoamisvaatimukset

- 20 Kantaja vetoaa kumoamisvaatimuksensa tueksi yhteen kanneperusteeseen, joka koskee henkilöstösääntöjen 45 artiklan ja sisäisten sääntöjen rikkomista ja joka jakautuu kolmeen osaan. Ensimmäisessä osassa kantaja väittää, että hänen ansioitaan ei ole asianmukaisesti verrattu muiden ylennyskelpoisten virkamiesten ansioihin, minkä vuoksi henkilöstösääntöjen 45 artiklaa on rikottu. Toisessa osassa kantaja väittää, että pääosastojen suositustensa perusteena käyttämät kriteerit ovat lainvastaisia. Kolmannessa osassa kantaja riitauttaa sen, miten sisäisten sääntöjen liitteen 2 artiklassa tarkoitetut 22 lisäpistettä on jaettu. Lisäksi kantaja on suullisessa käsittelyssä esittänyt uuden väitteen, jonka mukaan ylennyskomitean 30.6.1998 pidettyyn kokoukseen on osallistunut henkilö, jolla ei ollut kelpoisuutta osallistua siihen.
- 21 Lisäksi kantaja on kannekirjelmässään väittänyt, että pääosastojen suositusten huomioonottamisella riidanalaisessa ylennysmenettelyssä ei ole oikeudellista perustaa. Kantaja on vastauksessaan luopunut tästä väitteestä.
- 22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien katsoo, että asian käsittely on syytä aloittaa kanneperusteiden ensimmäisestä osasta.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 23 Kantaja väittää, että riidanalainen ylennysmenettely on lainvastainen, koska ylennyskomitea on vertaillut ainoastaan sellaisten ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita, joita pääosastot olivat suositelleet 20 prosentin enimmäismäärän rajoissa. Hän huomauttaa, että hänen pääosastonsa voi tämän enimmäismäärän rajoissa suositella ainoastaan neljää virkamiestä. Koska hän oli seitsemännellä sijalla hänen pääosastonsa suosittelmien virkamiesten luettelossa, ylennyskomitea ei edes tutkinut hänen tapaustaan, mikä merkitsee henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista. Kantajan mielestä riidanalaiset päätökset olisi siten pitänyt kumota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-76/98, *Hamptaux v. komissio*, 25.3.1999 antaman tuomion (Kok. H. 1999, s. I-A-59 ja II-303, 39—51 kohta) mukaisesti.
- 24 Lisäksi kantaja on vastauksessaan todennut, että kun parlamentti vetoaa siihen, että hänelle ja kahdelle ylennetylle hakijalle arviointikertomuksessa annetut pisteet olivat niiden välisestä erosta huolimatta ”tosiasiassa tasavertaisia”, parlamentti ei ota huomioon sitä, että kaksi virkamiestä on ylennetty, vaikka heillä oli huonompi arviointikertomus kuin hänellä.
- 25 Parlamentti väittää, että kantajan ansioita on sääntöjenmukaisesti ja perusteellisesti vertailtu muiden hakijoiden ansioihin. Se väittää, että niillä virkamiehillä, jotka tämän vertailun perusteella ylennettiin, oli paremmat ansiot kuin muilla hakijoilla kantaja mukaan lukien. Sitä paitsi kantaja ei ole parlamentin mukaan esittänyt mitään näyttöä, jonka perusteella voitaisiin päätellä, että nimittävä viranomainen olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen (asia T-143/98, *Cendrowicz v. komissio*, tuomio 16.12.1999, Kok. H. 1999, s. I-A-273 ja II-1341, 60—67 kohta).
- 26 Parlamentti ei kiistä sitä, etteikö ylennyskomitea olisi laajalti ottanut huomioon pääosastojen suosituksia 24.2.1992 tehdyn päätöksen ja 18.10.1995 annetun tiedonannon mukaisesti. Vaikka ylennyskomitea on ottanut huomioon järjestyksen, jossa ylennyskelpoiset virkamiehet olivat henkilöstösaston laatimassa

luettelossa, se on kuitenkin ottanut huomioon myös muita seikkoja, kuten ammatillisen tehtäväkierron, ylemmäntasoisien tehtävien mahdollisen hoitamisen ja työtehon lisäämiseksi tarkoitettujen uusien menetelmien kehittämisen.

- 27 Parlamentti täsmentää, että tutkittuaan kaikkien niiden virkamiesten — kantaja mukaan lukien — tilanteen, jotka sijoittuivat asianmukaisesti ylennyskelpoisten virkamiesten luettelossa, ylennyskomitea esitti nimittävälle viranomaiselle luettelon virkamiehistä, joiden ylentämistä se suositteli. Tältä osin parlamentti korostaa, että sekä ylennyskelpoisia virkamiehiä koskevan luettelon laatiminen että ylennyskomitean päätökset ja ehdotukset olivat ainoastaan nimittävän viranomaisen päätökseen liittyviä välivaiheita ja valmistelevia toimia.
- 28 Tässä tapauksessa nimittävä viranomainen on parlamentin mukaan tehnyt lopullisen ylennyspäätöksen tutkittuaan kaikki sillä olevat tiedot ja asiakirjat, eli henkilöstöosaston laatiman ylennyskelpoisten virkamiesten luettelon, ylennyskomitean arvioinnit ja ehdotukset, pääosastojen suositukset ja ehdotukset ja muut asian kannalta tarpeelliset asiakirjat.
- 29 Sitä paitsi parlamentti väittää, että arviointikertomusten perusteella tehty vertailu osoittaa, että kahdeksasta ylennetystä virkamiehestä kuudella oli yhtä hyvä tai parempi arviointi kuin kantajalla. Verrattuna kahteen muuhun ylennettyyn virkamieheen piste-ero kantajan hyväksi oli korjauskertoimen soveltamisen jälkeen ainoastaan 0,25 pistettä toisessa tapauksessa ja yksi piste toisessa. Näin ollen kyseessä on oikeastaan ”tosiasiallinen tasavertaisuus”. Lisäksi toinen näistä kahdesta virkamiehestä oli toiminut ylempitasoisissa tehtävissä ja hänen nimensä oli ainoa, jota hänen pääosastonsa oli suositellut. Toista virkamiestä oli suositeltu toisella sijalla, mutta hänen vastuutasonsa oikeutti hänen pääosastonsa mukaan antamaan hänelle ehdottoman etusijan.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 30 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nimittävällä viranomaisella on laaja harkintavalta sen vertaillessa huomioon otettavia ansioita henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukaista ylennyspäätöstä tehdessään, ja tässä yhteydessä yhteisöjen tuomioistuinten valvonta rajoittuu sen tutkimiseen, onko hallinto pysyttäytynyt asianmukaisissa rajoissa ilmeiseen harkintavallan väärinkäyttöön syylistymättä, kun otetaan huomioon se, millä tavalla ja millä keinoin hallinto on päätenyt ratkaisuunsa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siten voi korvata nimittävän viranomaisen arviointia omalla arvioinnillaan virkamiesten kelpoisuudesta ja ansioista (ks. mm. asia T-283/97, *Thinus v. komissio*, tuomio 27.4.1999, Kok. H. 1999, s. I-A-69 ja II-353, 42 kohta).
- 31 Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä alakohdasta ilmenee nimenomaisesti, että nimittävän viranomaisen on ylennysmenettelyssä tehtävä päätöksensä ylennyskelpoisten virkamiesten arviointikertomusten ja ansioiden vertailun perusteella. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sillä on tässä yhteydessä henkilöstösääntöjen mukaan oikeus tehdä tämä tutkimus parhaaksi katsomaansa menettelyä tai menetelmää noudattaen (ks. mm. asia T-22/99, *Rose v. komissio*, tuomio 22.2.2000, Kok. H. 2000, s. II-115, 55 kohta).
- 32 Tätä hallinnolle annettua harkintavaltaa rajoittaa kuitenkin se, että hakijoiden ansioita on vertailtava huolellisesti ja puolueettomasti yksikön edun mukaisesti ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta noudattaen. Käytännössä tämä tutkimus on suoritettava tasapuolisten ja vertailukelpoisten tietojen perusteella (ks. asia T-157/98, *Oliveira v. parlamentti*, tuomio 21.9.1999, s. I-A-163 ja II-851, 35 kohta). Lisäksi nimittävä viranomainen voi ottaa huomioon hakijoiden iän ja palkkaluokassa tai yksikössä kertyneet palvelusvuodet ainoastaan toissijaisesti (ks. asia T-221/96, *Manzo-Tafaro v. komissio*, tuomio 5.3.1998, Kok. H. 1998, s. I-A-115 ja II-307, 17 kohta).

- 33 Lisäksi arviointikertomus on välttämätön arviointiperuste joka kerta kun virkamiehen uraa harkitaan virka-asteikossa (ks. mm. asia T-234/97, Rasmussen v. komissio, tuomio 16.9.1998, Kok. H. 1998, s. I-A-507 ja II-1533, 36 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös katsonut, että ylennyskelpoisten virkamiesten hakemusten alustava tutkimus kullakin osastolla ei merkitse sitä, ettei heidän ansioitaan olisi perusteellisesti vertailtava, vaan alustava tutkimus kuuluu päinvastoin osana hyvän hallintotavan periaatteeseen. On kuitenkin myös katsottu, että pääosastoilla tapahtuva alustava tutkimus ei voi korvata senjälkeistä ansioiden vertailua, jos ylennyskomitea on sellaisen määrännyt. Kullakin ylennyskelpoisella virkamiehellä on siten oikeus odottaa, että ylennyskomitea vertaa hänen ansioitaan muiden kyseisessä palkkaluokassa olevien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioihin (ks. em. asia Rose v. komissio, tuomion 56 ja 57 kohta).
- 34 Ei myöskään voida hyväksyä sitä, että nimittävä viranomainen tyytyy tutkimaan niiden virkamiesten ansiot, jotka sijoittuvat parhaiten eri pääosastojen laatimissa luetteloissa, koska muuten kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailulla ei olisi merkitystä (ks. em. asia Rose v. komissio, tuomion 59 kohta).
- 35 Tässä yhteydessä on välittömästi todettava, että nyt käsiteltävässä tapauksessa on esitetty riittävän yhtäpitäviä seikkoja, joiden perusteella voidaan päätellä, ettei kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita ole tosiasiallisesti vertailtu.
- 36 Asiakirja-aineistosta käy ilmi, että ylennysmenettelyn alkaessa 54:llä parlamentin virkamiehellä oli kelpoisuus tulla ylennetyksi palkkaluokkaan A 4. Henkilöstöosasto laati luettelon näistä virkamiehistä, jotka pantiin paremmuusjärjestykseen ottaen huomioon heidän arviointikertomustensa pisteet ja bruttopistemäärä,

johon sovellettiin pääosaston laskemaa korjauskerrointa, jossa otettiin huomioon virkamiehen ikä ja palvelusvuodet. Tässä luettelossa olevien 33 ensimmäisen virkamiehen kokonaispistemäärä vaihteli 73 pisteestä 69,00 pisteeseen.

Henkilöstöosaston 1.1.1998 laatima yhteenveto
ylennyskelpoisten virkamiesten luettelosta

Ura-alue: A

Palkkaluokka: 5

Ylennyskelpoiset virkamiehet: 54

N°	Nimi	PO	Bruttopisteet	Korjauskerroin	Kokonaispistemäärä	Kokonaistulos
1	CC	II	59	0,00	59,00	73,00
2	KC	II	60	0,00	60,00	72,00
3	CCH	III	59	0,00	59,00	71,75
4	PF	IV	58	-0,25	57,75	71,75
5	BK	SJ	58	0,75	58,75	71,25
6	HHG	II	58	0,00	58,00	71,25
7	FN	II	60	0,00	60,00	71,00
8	Caravelis	II	59	0,00	59,00	71,00
9	AD	II	59	0,00	59,0	71,00
11	FP	I	59	0,75	59,75	70,75
12	WP	IV	59	-0,25	58,75	70,75
15	DSDI	V	57	1,00	58,00	70,75
25	RQJL	SJ	59	0,75	59,75	69,75
27	AG	I	58	0,75	58,75	69,75
33	VHJ	VI	60	-1,00	59,00	69,00

Kokonaispistemäärä = bruttopisteet × PO:n laskema korjauskerroin.
Kokonaistulos = kokonaispistemäärä + ikä + palvelusvuodet.

37 Lisäksi kukin pääosasto on antanut suosituksensa ylennettävistä virkamiehistä. Pääosasto "Puheenjohtajisto" (PO I) antoi kaksi suositusta, joissa ensimmäisellä sijalla on FP ja toisella sijalla AG. Pääosasto "Valiokunnat ja valtuuskunnat" (PO II) suositteli seitsemää virkamiestä seuraavassa järjestyksessä ensimmäisestä lukien: KC, FN, CC, VARJ, HHG, AD ja viimeisenä kantaja. Pääosasto "Tiedotus ja suhdetoiminta" (PO III) suositteli kolmea virkamiestä: CCH oli ensimmäisellä sijalla, LJ toisella ja SPJ kolmannella sijalla. Pääosasto "Tutkimus" (PO IV) suositteli neljää virkamiestä, jotka olivat paremmuusjärjestyksessä seuraavat ensimmäisestä lukien: PF, WP, LA ja PF. Pääosasto "Henkilöstö" (PO V) suositteli kolmea virkamiestä seuraavasti: DSDI oli ensimmäisellä sijalla, PP toisella ja PR kolmannella sijalla. Pääosasto "Hallinto" (PO VI) suositteli VHJ:tä, pääosasto "Kääntäminen ja yleiset palvelut" (PO VII) BM:ää ja oikeudellinen yksikkö suositteli RQJL:ää.

38^f Ylennyskomitean pöytäkirjasta käy kuitenkin ilmi, että pääosastojen suosituksista "voitiin tutkia enintään 20 prosenttia [ylennyskelpoisista virkamiehistä laskettuna]". Tältä osin on todettava, että ylennyskomitea on riidanalaisessa ylennysmenettelyssä tutkinut ja ottanut huomioon ainoastaan 14 suositusta, jotka olivat PO I:n antamat kaksi suositusta, neljä seitsemästä PO II:n antamasta suosituksesta, kaksi kolmesta PO III:n antamasta suosituksesta, kaksi neljästä PO IV:n antamasta suosituksesta, yksi kolmesta PO V:n antamasta suosituksesta ja PO VI:n, PO VII:n ja oikeudellisen yksikön antamat suositukset. Ylennyskomitea on heti menettelyn alusta alkaen siis katsonut, että muiden ylennyskelpoisten virkamiesten saamia suosituksia "ei voitu tutkia". Lisäksi siitä huolimatta, että pöytäkirjan lopussa olevan lyhyen toteamuksen mukaan "komitea on tutkinut myös muut asianmukaisella sijalla olevat [ylennyskelpoiset virkamiehet]", pöytäkirjassa ei ole minkäänlaista mainintaa niistä virkamiehistä, joka eivät mahtuneet edellä mainitun 20 prosentin rajoihin. Näin ollen tästä pöytäkirjasta ilmenee lähtökohtaisesti, ettei ylennyskomitea ole ottanut kantajan ansioita huomioon riidanalaisella ylennyskierröksellä.

39 Lisäksi ylennyskomitean pöytäkirjasta ilmenee, että komitea laati tämän jälkeen "tutkittavaksi otetun" neljäntoista suosituksen perusteella ensimmäisen luettelon

niistä virkamiehistä, joita heidän pääosastonsa tai yksikkönsä oli suositellut ensimmäisellä sijalla. Näiden virkamiesten ansioiden vertailun päätteeksi heistä valittiin neljä, joita ehdotettiin ylennettäväksi ja jotka olivat KC, CCH, FP ja RQJL. On huomattava, että nämä virkamiehet olivat henkilöstöosaston laatimalla listalla 2., 3., 11. ja 25. sijalla. On kuitenkin todettava, että ylennyskomitean soveltaman vertailumenetelmän mukaan RQJL:n ansioita verrattiin KC:n ansioihin, vaikka hän sijoittui henkilöstöosaston laatimassa luettelossa 23 sijaa alemmalle sijalle kuin KC. Vaikuttaa siltä, että RQJL on kirjattu ylennyskomitean laatimaan ensimmäiseen ylennyskelpoisten virkamiesten luetteloon sen vuoksi, että hän oli ainoa oikeudellisen yksikön suosittelu virkamies. Tämän jälkeen ylennyskomitea laati toisen, neljä nimeä sisältävän luettelon ylennyskelpoisista virkamiehistä vertailtuaan niiden virkamiesten ansioita, joita heidän pääosastonsa tai yksikkönsä oli suositellut toisella tai kolmannella sijalla, niiden kahden virkamiehen ansioihin, jotka olivat sen ensimmäisessä luettelossa mutta joiden tilanne oli jätetty ”avoimeksi lisävertailun suorittamiseksi”.

- 40 Ylennyskomitean menettelyn päätteeksi komitea ehdotti ylennettäväksi kahdeksaa virkamiestä, jotka olivat 1., 2., 3., 7., 11., 12., 15., ja 25. sijalla henkilöstöosaston laatimassa luettelossa. Tässä yhteydessä on jälleen todettava, että muiden ylennyskelpoisten virkamiesten nimiä — kantaja mukaan lukien — ei mainittu ylennyskomitean pöytäkirjassa, vaikka nämä olisivat sijoittuneet tässä luettelossa 25. sijalla olevan virkamiehen edelle. Tässä pöytäkirjassa muut ylennyskelpoiset virkamiehet on mainittu ainoastaan erittäin lyhyesti ja yleisesti, kun taas niistä virkamiehistä, joita on suositeltu 5.6.1998 päivätysssä muistiossa vahvistetun 20 prosentin rajoissa, siinä on erittäin yksityiskohtaisia mainintoja. Kantaja näyttää olleen seitsemännellä sijalla hänen pääosastonsa laatimassa luettelossa, joka koski ylennyskomitealle suositeltavia virkamiehiä, joten hän ei mahtunut edellä mainitun 20 prosentin rajoihin. Näin ollen siitä huolimatta, että kantaja oli 71 pisteen kokonaistuloksellaan kahden muun hakijan kanssa jaetulla

seitsemännellä sijalla henkilöstöosaston laatimassa luettelossa, hänen ansioitaan ei ole verrattu esimerkiksi RQJL:n ansioihin, joka 69,75 pisteen kokonaistuloksellaan sijoittui 25. sijalle tässä samassa luettelossa.

- 41 Tästä seuraa, että ylennyskomitea on todellisuudessa verrannut toisiinsa ainoastaan niiden virkamiesten ansioita, joita oli suositeltu pääosaston ylennyskelpoisista virkamiehistä lasketun 20 prosentin enimmäismäärän rajoissa. Pääosastojen suosituksia ja erityisesti niiden paremmuusjärjestystä on nimittäin käytetty pääasiallisena perustana 14 virkamieheen rajoittuneessa vertailussa, sen sijaan, että niitä olisi käytetty ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailussa huomioon otettavana lisätekijänä. Sille, että ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailun ensimmäisestä vaiheesta alkaen henkilöstöosaston laatimassa ylennyskelpoisten virkamiesten luettelossa 2., 3., 11. ja 25. sijalla olevien virkamiesten ansioita on verrattu toisiinsa mutta ei ole verrattu niiden virkamiesten ansioita, jotka sijoittuivat erityisesti kahdeksan ensimmäisen joukkoon tässä luettelossa, voi olla selityksenä ainostaan se, että ylennysmenettelyssä on annettu ratkaiseva merkitys nimenomaan suosituksille. Näin ollen on todettava, ettei ylennyskomitea ole vertaillut kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita ja ettei se ole ottanut huomioon kaikkia tällaisten virkamiesten arviointikertomuksia, vaikka nämä ovat välttämätön arviointiperuste.
- 42 Parlamentti on sekä kirjelmässään että suullisessa käsittelyssä väittänyt, että henkilöstöosaston laatima luettelo sekä ylennyskomitean päätökset ja ehdotukset olivat ainoastaan välivaiheita ja valmistelevia toimenpiteitä tehtäessä lopullista ylennyspäätöstä ja että nimittävä viranomainen on tehnyt päätöksensä tutkittuaan kaikki sen hallussa olevat tiedot ja asiakirjat, eli edellä mainitun luettelon, ylennyskomitean arvioinnit ja ehdotukset, pääosastojen suositukset ja ehdotukset sekä muut asian kannalta tarpeelliset asiakirjat.

- 43 Tältä osin on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nimittävän viranomaisen on otettava huomioon ylennettäviä virkamiehiä koskeva ylennyskomitean laatima luettelo, vaikka se katsoisi, että luettelosta on poikettava (asia T-25/90, Schönherr v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomio 30.1.1992, Kok. H. 1992, s. II-63, 28 kohta). Tässä tapauksessa nimittävä viranomainen päätti ylentää ylennyskomitean ehdottamat virkamiehet. Lisäksi parlamentti on suullisessa käsittelyssä vahvistanut, että nimittävällä viranomaisella, joka tässä tapauksessa oli parlamentin pääsihteeristö, oli käytössään ylennyskelpoisten virkamiesten arviointikertomukset, henkilöstöosaston laatima luettelo näistä virkamiehistä, pääosastojen suositukset sekä ylennyskomitean pöytäkirja ja ehdotukset. Näin ollen nimittävä viranomainen oli tietoinen paitsi kahdesta viimeksi mainitusta asiakirjasta myös siitä, miten ylennyskomitea oli ottanut huomioon ylennyskelpoisten virkamiesten ansiot. Vastakkaisen näytön puuttuessa kaikki näyttää viittaavan siihen, että nimittävä viranomainen ylensi palkkaluokkaan A 4 ne samat virkamiehet, joita ylennyskomitea oli ehdottanut, samaa vertailumenettelyä tai -menetelmää noudattaen. Näin ollen parlamentilla oli velvollisuus näyttää toteen, etteivät ylennyskomitean menettelyvirheet olleet vääristäneet riidanalaisen ylennysmenettelyn lopputulosta ja että nimittävä viranomainen oli käyttänyt erilaista vertailumenetelmää kuin ylennyskomitea ja todellisuudessa vertaillut kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita.
- 44 On kuitenkin todettava, ettei parlamentti ole esittänyt minkäänlaista näyttöä siitä, että nimittävä viranomainen olisi todella vertaillut kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita. Parlamentti ei myöskään selitä, miten nimittävä viranomainen on pystynyt ylentämään juuri ne samat virkamiehet, joita ylennyskomitea oli ehdottanut, jos se käytti oletetusti erilaista menetelmää ansioiden vertailussa kuin ylennyskomitea.
- 45 Edellä esitetystä seuraa, että sekä ylennyskomitean menettelyä että nimittävän viranomaisen menettelyä on pidettävä virheellisinä, koska niissä ei ole vertailtu kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita.

- 46 Parlamentin päätös jättää kantaja ylentämättä palkkaluokkaan A 4 vuoden 1998 ylennyskierroksella on siten hylättävä ilman, että olisi tarpeen tutkia kantajan esittämän perusteen muita osia tai kantajan suullisessa käsittelyssä esittämää uutta väitettä.

Vahingonkorvausvaatimukset

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 47 Kantaja vaatii toissijaisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa parlamentin maksamaan hänelle 100 000 BEF:ia korvauksena henkisestä kärsimyksestä, joka hänelle on aiheutunut siitä, ettei parlamentti ollut ajoissa pyytänyt Englannin pankilta hänen ammatillisia ansioitaan koskevia tietoja siltä ajalta kun hän oli tilapäisesti sen palveluksessa, eli 1.10.1997—30.9.1998, vaikka muiden hakijoiden ammatillisia ansioita tältä samalta ajanjaksolta oli vertailtu suositusten laatimiseksi. Kantaja on vastauksessaan väittänyt, että tämä korvausvaatimus täyttää tutkittavaksi ottamisen edellytykset.
- 48 Parlamentti katsoo, ettei henkisen kärsimyksen korvausvaatimus täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Lisäksi se väittää, ettei kantaja ole näyttänyt toteen lainvastaista menettelyä, todellista vahinkoa eikä sitä, että tilapäisen siirron aikana tehdyn ammatillisen tuotoksen vertailu olisi ollut syy-yhteydessä hänen

pääosastonsa suosituksissa vahvistettuun paremmuusjärjestykseen (asia T-165/89, Plug v. komissio, tuomio 27.2.1992, Kok. 1992, s. II-367).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 49 Vaikka kantajalle olisi aiheutunut vahinkoa, on todettava, että ylentämättä jättämistä koskevan päätöksen kumoaminen on joka tapauksessa riittävä ja asianmukainen korvaus aiheutuneesta vahingosta, eikä siten ole tarpeen lausua siitä, täyttääkö vahingonkorvausvaatimus tutkittavaksi ottamisen edellytykset (asia T-10/99, Nuñez v. komissio, tuomio 9.3.2000, Kok. H. 2000, s. I-47 ja II-203, 48 kohta).
- 50 Näin ollen vaatimus siitä, että parlamentti, väitetyn henkisen kärsimyksen korvaamiseksi, velvoitettaisiin maksamaan 100 000 BEF, on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 51 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska parlamentti on hävinnyt asian, se velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) **Parlamentin päätös, jolla kantaja on jätetty ylentämättä palkkaluokkaan A 4 vuoden 1998 ylennyskierroksella, hylätään.**
- 2) **Vahingonkorvausvaatimus hylätään.**
- 3) **Parlamentti veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä toukokuuta 2001.

H. Jung

kirjaaja

P. Lindh

jaoston puheenjohtaja

